

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 19: 41 - 47

” Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä.”
Tällaiseksi kuvataan Jeesuksen sydän tämän päivän evankeliumin ensimmäisissä sanoissa Hänen katsellessaan Jerusalemiä. Tämä merkillinen todistus varmastikin saattaa jokaisen ajattelevan kristityn pyhään ihmettelemiseen ja sen ohella vaikuttaa sydämessä mitä autuaimman lohdutuksen ja tuntemisen Jeesuksen ylen rakkaasta ja armahtavasta sydäimestä Hänen armonsa ylenkatsojia ja pilkkaajiakin kohtaan.

Ihmisten heikkoudesta johtuu, että he itkevät, ja jos se, joka itkee, on huomattava ihminen, niin hänen kyyneleensä koskettavat useimmiten kovin muitten sydäntä. Kuka taitaa sydämen sulamatta katsella kuningasta, joka kyynelsilmin valittaa alamaistensa onnettomuutta? Kun isä jättää hyvästi lapsillensa ja kyynelillä siunaa heitä, kuinka tämä ei voisi olla sulattamatta heidän sydäntänsä? Mutta evankeliumissa me näemme kaikkien kuningasten Kuninkaan, kaikkien elävien Isän ja Luojan itkevän, mutta kukapa panee sen sydämelleen? Niin ihmeellisen kylmiä ja kovia kaikki ihmiset ovat Herraa Jeesusta kohtaan. Ihmiset, jotka kyllä muutoin ovat hyvin herkkiä ja liikuttuvat pian, kun he näkevät pienimmänkin luontokappaleen kivuissa ja vaivoissa, pysyvät kuitenkin kovina ja liikkumattomina, kun he kuulevat Vapahtajan sanomattoman tuskan ja kärsimisen; ja ne jotka ihmisten kyynelistä pian pehmenevät, pysyvät useimmiten tunnottomina, kun he saavat kuulla, että Jumala itse, joka otti päällensä meidän lihamme ja veremme, itkee ja on täynnä sydämen levottomuutta. Vieläpä moni paheneekin siitä. He eivät käsitä, että Hän, iankaikkinen, katoamaton ja ääretön, jota enkelitkin palvelevat, on itsensä niin syvästi alentanut, tullut niin huonoksi ja heikoksi maan päällä. Mutta he, jotka uskovat tämän tyhmän saarnan, tulevat sen kautta autuaiksi ja löytävät siinä Jumalan voiman ja Jumalan viisauden. Hän, joka tänä päivänä itkee kansansa viheliäisyyttä ja sokeutta, Hän on se sama, joka Raamatun todistuksen mukaan on maan perustanut ja kaikkivaltiaalla

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

sanallaan luonut kaikki. ” **Jumala oli se sana**”, sanoo Johannes Pojasta, ja ” **Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.**” Joh. 1: 1, 3. Jumala on Pojan kautta tehnyt maailman. ” **Joka, että hän on hänen kunniansa kirkkaus ja hänen olemuksensa juurikuva, ja kantaa kaikki voimansa sanalla, ... häntä pitää kaikki Jumalan enkelit kumartaen rukoileman? Ja sinä Herra olet alusta maan perustanut, ja taivaat ovat sinun käsialas: Ne katoovat, mutta sinä pysyt; ja he kaikki vanhenevat niinkuin vaate. Ja niinkuin puvun sinä heitä muuttelet, ja he muuttuvat: mutta sinä kohdallasi pysyt ja ei sinun ajastaikas puutu.**” Hebr. 1: 3, 6, 10 - 12. Tämä persoona, jonka Raamatussa osoitetaan olevan koko maailman Luojan ja voimassapitäjän, Hän on sama, joka tänä päivänä itkee Jerusalemia.

Jokainen kysyköön nyt sitten itseltään, uskooko hän todella tämän? onko hän täydellisesti vakuuttunut iankaikkisen, tutkimattoman **Jumalan olleen Kristuksessa ja sovittaneen maailman itse kanssansa**; ja onko hän niin voimallisesti vakuuttunut siitä, ettei hän vain menettele sen asian suhteen välinpitämättömästi ja jätä sitä sikseen; vaan että sydän ikään kuin sanoo niin ja aamen siihen, mitä hän uskoo? Asia on kallis ja koskee meitä kaikkia; sentähden on sangen tarpeellista, että me vakaasti koettelemme itseämme, pidämmekö me kevytmielisesti pilkkana tämän totuuden vai onko tämä Jumalan Hengen vaikutuksen kautta lukittu meidän sydämissämme. Joka sydämessänsä voi uskoa, että ihminen, Jeesus Kristus, joka yli 1700 vuotta sitten kulki ympäriinsä Juudan maata, eli niin kuin työmies, sitten niin kuin juutalaisten opettaja, suuressa köyhydessä, ylenkatseessa ja vainossa, sitten otettiin kiinni, vangittiin, lyötiin, syljettiin, ruuskittiin, orjantappuroilla kruunattiin, ristiinnaulittiin kahden ryövärin keskelle, kuoli ristin puussa, haudattiin niin kuin muukin ruumis ja nousi ylös kolmantena päivänä, samoilla haavoilla, jotka Hän oli kärsiessään saanut — huomaa, mitä sanon: joka voi sydämessänsä uskoa, että tämä Jeesus Nasaretista, se sama, joka itki Jerusalemia, on hänen Luojansa ja ylläpitäjänsä, iankaikkinen ääretön Jumala itse ja koko maailman tuleva tuomari, hänellä ei tätä ole itsestään, eikä siis liha eikä veri ole sitä hänelle ilmoittanut, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Mutta kun ihminen täydellä varmuudella uskoo tämän perustotuuden, että jumaluuden täydellisyys asui Kristuksessa, niin hän myös samalla tuntee jumalallisen voiman siitä. Kaikki Jeesuksen työt, kaikki Hänen kärsimisensä, myöskin Hänen itkunsa ja kyyneleensä tulevat sellaiselle sielulle tavattoman kalliiksi ja hän löytää virvoituksen tutkiessansa niitä. Silloin käyvät Paavalin sanat toteen: ” **Sillä se sopi hänen, jonka tähden kaikki ovat ja jonka kautta kaikki ovat, joka paljon lapsia kunniaan saattaa, että hän heidän autuutensa Pääruhtinaan kärsimisen kautta täydelliseksi tekis.**” Hebr. 2: 10. ” **Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän**

heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Sentähden käykäämme edes uskalluksella armoistuimen tykö, että me laupiuden saisimme ja löytäisimme silloin armon, kuin me apua tarvitsemme.” Hebr. 4: 15 - 16.

Jos voimme välinpitämättöminä kuunnella Vapahtajan menoa Jerusalemiin, minkä evankelista sanoo tapahtuneen katkerilla kyynelillä, niin on se varma merkki sydämemme kovuudesta ja tunnottomuudesta. Rukoilkaamme sentähden Herraa ottamaan pois meistä kivisen sydämen ja antamaan meille jälleen sydämen lihasta, se on, pehmeän sydämen, joka olisi Hänen armotyölleen sovelias. Lapsellisella uskalluksella Hänen apuunsa luottaen me katselemme nyt:

Jeesuksen kyyneleitä

1. Varoituksen kyynelinä Hänen armonsä ylenkatsojille

2. Lohduttavina kyynelinä Hänen uskovaisille lapsillensa

Ensiksi

Meidän Vapahtajamme matkusti tässä mainittuna päivänä viimeisen kerran Jerusalemiin. Tätä Hänen viimeistä matkaansa kansansa pääkaupunkiin me voimme pitää Hänen menemisenään teloituspaikkaansa. Herra Jeesus tiesi kaikki, mitä Hänelle oli tapahtuva; Hän tiesi, että nyt oli käsillä hetki, jona Hänet annettiin Jumalan iankaikkisen neuvopäätöksen mukaan ja omasta vapaasta tahdostaan viattomana Jumalan Karitsana syntisten käsiin heidän syljettäväkseen, pilkattavakseen ja hirmuisimmissa ruumiin ja sielun vaivoissa ristillä tapettavaksi, ja niin Hän oli juova sen kalkin, joka oli valmistettu meille Jumalan vanhurskauden mukaan. Juuri silloin kun Hänen murheellinen sielunsa katseli tätä lähestyvää katkeraa kuolemaa, Hän ajoi Jerusalemiin, ja tiellä kansa julisti Hänet Israelin kuninkaaksi huutaen iloiten ”hosianna”. Tämä kansa ei tietänyt sitä Jeesuksen viimeiseksi matkaksi eli että Hänet juuri tällä kertaa piti tuomittaman kuolemaan ja tapettaman Jerusalemissa. Mutta Hänen kuolemansa kautta vahvistettiin Hänen kuninkaallinen valtansa sieluihin; Hän nousi silloin välimiehenä istuimellensa, kun Hän antoi nautita itsensä ristiin, ja tässä ristin muodossa Hän nyt kokoaa itselleen kuuliaisia alamaisia. Vapaasti ja hiljaisella mielellä Hän kohteli kaikkea sitä kärsimistä, mitä Hänen eteensä tuli. Hänen palava rakkautensa syntisiä kohtaan ja se ilo, että Hän voi pelastaa heidät, voittivat Hänet mieluisesti käymään siihen rangaistukseen, jonka me olimme ansainneet ja meidän piti kärsiä. Mutta kaiken tämän alla pakahtui kuitenkin Hänen sydämensä katkeriin kyyneliin,

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kun Hän ajoi Siionin Kuninkaana Jerusalemin portista sisälle ja näki edeltäpäin kaiken sen onnettomuuden, jonka tämä Hänen turmeltu kansansa oli saattava päälleen.

Totta se on mahtanut olla armahtavalle Vapahtajalle sydäntä liikuttavaa, kun Hän näki tämän kaupungin ja ne lähestyvät rangaistukset, jotka Juudan kansa sälytti päällensä kovakorvaisuutensa tähden. Juudan kansa oli valittu kansa, vanhimmista ajoista Jumalan suuresti rakastama; juutalaiset olivat nauttineet sanomatonta Herran laupeutta, Hänen pitkämielisyyttään, Hänen vanhurskauttaan ja Hänen paljoa anteeksiantamustaan niin usein kuin heidät saatiin hädän ja ahdistuksen kautta katumaan kevytmielisyyttään ja uskottomuuttaan ja etsimään armoa ja anteeksisaamista. Se oli ainoa kansa, jolla oli siihen aikaan oikea Jumalan tuntemus, ainoa, jolle Jumalan ilmoitettu sana oli uskottu. Kaikki muut kansat olivat vaipuneet pakanalliseen pimeyteen, he etsivät valkeutta eivätkä löytäneet sitä. Yksin Aabrahamin lapset olivat saaneet sen lupauksen, että heistä oli kerran syntyvä se siunattu siemen, jonka kautta kaikki sukukunnat maan päällä piti vapahdettaman. He olivat israelilaisia, joitten oli lastenoikeus, ja kunnia, ja liitot, ja laki, ja jumalanpalvelus ja lupaukset, Room. 9: 4. Jerusalemin kaupunki oli ainoa koko maailmassa, jossa todellisella Jumalalla oli temppele ja palvelus, mutta nyt samalla juuri tämä kaupunki oli se, joka veti sokeutensa ja paatumisensa seurauksena päälleen sen hirmuisen veren vian, että ristiinnaulitsi kunnian Herran. Jerusalemin temppele oli ainoa huone maailmassa, jossa todellista Jumalaa ulkonaisesti palveltiin ja rukoiltiin, niin kuin Hän oli itse sen määrännyt; ainoa huone, jossa ne veriset uhrin teurastettiin, jotka olivat kuvauksia Jumalan viattoman Karitsan uhrista ja verisestä kuolemasta. Mutta nyt piti kaiken lakkaaman; kuvia ei enää tarvittu, koska Vapahtaja, Messias itse oli tullut ja kaikki Jumalan lupaukset olivat nyt täytetyt ja lukitut Kristuksessa Jeesuksessa. Tuon valitun kansan pääkaupungin Jerusalemin, temppelele ja sen mukana koko siinä toimitetun ulkonaisen jumalanpalveluksen, kerrassaan kaiken piti nyt pakanoiden hävittämän ja tuottaman kaupungin asukkaille sellaisen suuren ahdingon, jonka kaltaista ei koskaan ollut ollut, ei myös tuleman pidä. Ja kaiken tämän Jeesus evankeliumissa vakuutti tulevan vain siitä syystä, etteivät he tahtoneet tietää, mitä heidän rauhaansa sopi eivätkä tunteneet etsimisensä aikaa. Siionin Kuningas tuli heidän tykönsä rauha mielessä, halullisimmalla sydämellä ja tahtoi mielellänsä koota heitä armosiipiensä alle ja suojella heitä armollisella hallituksellaan, mutta he eivät luopuneet vuodattamasta vialta verta, vaan tappoivat itse Elämän Pääruhtinaan. Jäännösten tästä kansasta piti kuitenkin pysyä, ja ne ovat tähän päivään asti olleet hajotettuina yli koko maan piirin ylenkatseen ja häpeän alaisina. Tämän muinoin niin aivan armoitetun kansan, joka oli nauttinut lakkaamatta Jumalan suurta rakkautta, täytyy tähän päivään

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

asti pysyä eri kansana, joka ei ainoastaan ole sokaistu, vaan on myös uppiniskainen sokeudessaan ja sentähden on täytynyt olla paitsi maallisiakin etuja. Näin se yhä on selkeänä todistuksena kristinopin totuudesta ” **siihenasti kuin pakanain täydellisyys tulis. Ja niin kaikki Israel pitää autuaaksi tuleman**”. Room. 11: 25 - 26.

Tämä onnettomuus, jonka Juudan kansa veti päällensä sydämensä paatumisella, kävi Jeesuksen sydämelle niin kovin, että hän pakahtui kyyneliin ja itkuun. Ja eikö nämä kyyneleet koske meihinkin varoituksen kyynelinä? On kyllä tosi, että harvat niitä varoitukseksi ottavat eli sydämellensä laskevat; sentähden taitaakin aika olla läsnä, jona Herran tuomiot käyvät armon ylenkatsojien ylitse. Mutta jos ihmiset olisivat harkitsevia kristityitä eikä niin ratki kevytmielisiä, hillittämiä ja pilkallisia kaikkea pyhää kohtaan, niin he ottaisivat näistä Jeesuksen kyynelistä helposti sen varoituksen ja opetuksen, jonka apostoli Paavali antaa, nimittäin: ”Jos ei Jumala omaa kansaansa säästänyt, pitäisikö hänen siis enemmän meitä säästämän, jos me hänen armonsa ehdolla ylenkatsomme?” Joka lukee tarkasti Roomalaisepistolaa 11. luvun, voi saada siitä johdannon moneen samanlaiseen tutkisteluun. Siinä verrataan Juudan seurakuntaa puuhun ja sen juureen, mutta pakanoita, jotka olivat Jumalan vapaasta armosta saaneet evankeliumin valon, verrataan oksiin, jotka ovat istutetut puuhun; ja pakanoita varoitetaan, etteivät he juutalaisia ylenkatsoisi ja tulisi itse suruttomiksi ja huolettomiksi, vaan paremmin katselisivat niin heidän onnettomuuttansa ja pelkäisivät samaa rangaistusta, joka totisesti muutoin seuraa syntiä. Paavali sanoo: ” **Mutta jos muutamat oksista ovat murtuneet, ja sinä, joka metsäöljyypuu olit, olet niihin istutettu, ja olet öljyypuun juuresta ja lihavuudesta osalliseksi tullut, Niin älä ylpeile oksia vastaan; mutta jos sinä heitä vastaan ylpeilet, niin tiedä, ettet sinä juurta kannu, vaan juuri kantaa sinua. Niin sanot; oksat ovat murtuneet, että minun piti siihen jälleen istutettaman.**” (Se on: sinä kukaties ylpeilet ja ajattelet suuria mielessäsi nimittäin, että Juudan kansa on hylätty sentähden, että sinut valittaisiin Jumalan kansaksi ja tulisit nauttimaan sen etuja). ” **Oikein: he ovat murtuneet epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt uskon kautta: älä ole röyhkeä, vaan pelkää. Sillä jos ei Jumala luonnollisia oksia (tarkoittaa juutalaisia) armahtanut, katso, ei hän sinuakaan armahda.**” Room. 11: 17 - 21.

Katselkaamme tarkasti, kuinka kaikki ne rangaistustuomiot täytyivät, joita Jeesus kyynelillä ennusti evankeliumissa kansallensa. Ja kun me sen lisäksi muistamme, ettei niissä maakunnissa, joihin ensimmäiset kristilliset seurakunnat perustettiin, nyt enää tuskin löydy jälkiäkään Jeesuksen pyhästä opetuksesta, vaan että evankeliumin valo on sitä vastoin siirretty meille ja muihin maihin; ja on nyt jälleen puolen vuosisadan aikana alkanut syttyä ja levittää kirkasta loistettaan eksyneimpien pakanakansojen keskuudessa, niin

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

me syystä mahdamme kysyä itseltämme: eikö liene tulossa aika ja eikö se kukaties piankin ole käsillä, jona maita, jotka nyt ovat Jumalan sanan valaisemia, pitää rangaistaman pimeydellä ja silloin Jumalan sanan valkeus otetaan heiltä pois, koska he eivät tunteneet etsikkonsa aikaa? Jokainen maa ja jokainen seurakunta, jolle Herra on antanut julistaa sanansa puhtaasti ja väärentämättömästi, rukoilkoon siis mitä suurimmalla syyllä Herralta Jeesukselta armoa ja varjelusta, ettei se koskaan katsoisi niin suurta autuutta ylen, vaan mieluummin panisi apostolin varoituksen sydämellensä: ” **Älä ole röyhkeä mielessäsi, vaan pelkää.**”

Toiseksi

Jeesuksen kyyneleet ovat myös lohduttavat kyyneleet hänen uskovaisille lapsillensa. Niin kuin Hänen lastensa kallein asia on, että he saisivat sielullensa pelastuksen ja lukevat kaikki vahingoksi ja raiskaksi sen rinnalla, että he Jeesuksen voittaisivat ja Hänessä löydettäisiin; samoin ei myöskään ole muuta, mikä voisi tyydyttää, lohduttaa ja ilahduttaa heitä kuin sydämen täysi kokeminen ja tunteminen Jeesuksen rakkaudesta. Ja tästä rakkaudesta todistavat Hänen itkunsa ja kyyneleensä evankeliumissa. Niistä me näemme hyvin selkeästi, sen hellyyden, jolla Hän rankaisee, sekä sen säälintunteen, joka valtaa kokonaan Hänen rakkaan sydämensä, kun Hän on pakotettu antamaan vanhurskaiden tuomioidensa käydä armon ylenkatsojien ylitse. Se on niin muodoin rohkaiseva ja lohdullinen asia Jeesuksen uskovaisille, että Hänen vihollisensa ja pilkkaajansakin ovat niin kovin Hänen sydämellensä, ettei Hän ilman suurta surua ja kyyneliä voi katsella sitä onnettomuutta, jonka he päällensä saattavat pysyessään katumattomuudessaan ja epäuskossansa; juuri sentähden Hän myös kärsii suurimmalla pitkämielisyydellä heidän tyhmyytensä aikaa, niin myös sanansa ja henkensä kautta varoittaa heitä ja koettaa vetää heitä puoleensa. Tämä Vapahtajamme tutkimaton rakkaus on siten perusta ja syy, että me voimme toivoa jumalattomimmankin ihmisen kääntymistä. Kun me näemme jonkun vaeltavan Kristuksen ristin vihollisena, niin voimme olla täysin vakuuttuneet Vapahtajan sydämestään rakastavan myös tuota ihmistä, avosylin odottavan häntä ja olevan valmiin antamaan hänelle kaikki hänen syntinsä anteeksi ja armahtamaan häntä.

Jeesuksen kyyneleet voivat myös muistuttaa uskovaisia siitä laupeudesta, mikä heille itselle on tapahtunut. Sillä luonnostamme me olemme kaikki turmeltuneet ja meillä on sydän, joka on täynnä vihollisuutta Vapahtajaa kohtaan. Sentähden ajatellensa Jeesuksen kyyneleitä ja itkua Jerusalemin tähden saa uskovainen sielu ilolla muistella, kuinka Vapahtajan armahtava rakkaus suuttumattomalla pitkämielisyydellä häntäkin etsi, kun hän oli vielä eksyksissä vaeltava lammas, siihen asti, että Hän sen löysi. Olethan Sinä, rakkain Vapahtaja, minuakin armahtanut, kun minä vielä kävin onnettomassa tilassani; niin ajattelee armoitettu sielu .

10. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Jeesuksen kyyneleet voivat myös lohduttaa meitä, kun katselemme omaa mahdottomuuttamme ja raadollisuuttamme, ja huomaamme kuinka vähän me aikoihin saamme siitä, mitä meidän pitäisi ja mitä me Jeesuksen armon kautta todella voisimme tehdä. Silloin Vapahtajan sääliväisyys, Hänen hellyytensä, voi yksin lohduttaa meitä ja me löydämme rohkeuden siitä ajatuksesta, mikä muinoin lohdutti Daavidia: **Herra tuntee meidän heikon luontomme; hän tietää että me olemme multa ja tuhka.**